

Vui Buồn Đời Linh

Trận "Kinh Cái Thia"

Đồ Sơn

Lâm Đồng vừa nằm xuống, Cần Thơ khóc Lâm Đồng nhắc chuyện trận đánh "đêm hưu chiến 31/12/1967 ở Cái Thia". Đồ Sơn cũng xin ôn lại chuyện Cái Thia để anh em biết không phải ai, không phải đơn vị nào cũng làm được như TQLC.

*

* *

Cuối năm 1967, Chiến Đoàn B của Trung Tá Tôn Thất Soạn đi vùng 4. Sài Gòn Tôn Thất Soạn dẫn quân về Đồng Tâm, Định Tường, Ông chỉ huy TĐ1 và TĐ2/TQLC để lùng và diệt tiểu đoàn chủ lực Mỹ Tho của VC và kết quả la trận Cái Thia, Cai Lậy. Trận này TĐ2 đánh tan TĐ chủ lực Mỹ Tho còn TĐ1 của Thiếu Tá Phan Văn Thắng tịch thu được cả 1 kho súng K54 còn nguyên trong thùng bọc giấy không thấm nước (khi cánh quân ĐĐ4/TĐ1 dàn hàng ngang vào làng thì khám phá được VC mới chuyển đến tồn trữ tại rạch Cái Thia). Lúc đó Thiếu Tá Thắng có cho Đồ Sơn 1 khẩu K54 làm kỷ niệm. (Ông Thắng hiện đang định cư tại California).

*

Sáng ngày 31/12/1967 TĐ2 được trực thăng bốc từ căn cứ Đồng Tâm nhảy vào vùng kinh rạch Cái Thia. Cần nói cho rõ một chút, kinh Cái Thia không phải chỉ là một con kinh như những con kinh nước đen ở Saigon, mà là cả một hệ thống kinh rạch chằng chịt có cây cối

bao phủ kín cả một vùng rừng sinh lầy. ĐĐ1 của Trung Úy Tô Văn Cập và ĐĐ3 của Trung Úy Trần Văn Thương ở cánh B của Tiểu Đoàn Phó Đại Úy Nguyễn Kim Đễ. Đồ Sơn và BCH/TĐ đi cánh A với ĐĐ2 của Đại Úy Đinh Xuân Lãm và ĐĐ4 của Trung Úy Trần Văn Hợp.

Cánh B nhảy trực thăng xuống trước bên tay trái con kinh Cái Thia, cánh A nhảy trực thăng xuống sau bên tay phải, hai cánh quân cách nhau vài cây số (khoảng 3 km) chưa tập trung được vì xuống trực thăng chỗ nào cũng đụng địch mà tiểu đoàn VC nằm ở giữa, núp vào các bờ kinh, di chuyển xuống theo các con kinh nên Trâu Diên đánh từ sáng tới chiều vẫn chưa được.

Đêm cuối năm (31/12/1967), theo thông lệ là đêm hưu chiến (đón năm mới) nhưng VC thì có bao giờ tôn trọng hưu chiến. Nửa đêm BCH/TĐ bị tấn công dữ dội, ĐĐ2 của Đại Úy Lãm bảo vệ BCH/TĐ quần thảo kịch liệt với địch, đã có lúc

Thiếu Tá Phan Văn Thắng, TĐT/TĐ1

Thủy Quân Lục Chiến

phòng tuyến vỡ, ĐĐCH của Đại Úy Trần Kim Đệ tất cả nhào ra vá lại. Vì là đêm hưu chiến nên không có phi cơ vũ trang cũng chẳng có pháo binh bắn đạn nổ yểm trợ. Chỉ có hỏa châu soi sáng khu vực cho Trâu Điền tự túc chiến đấu mà thôi.

(Súng K54 của VC)

Ban ngày cánh B chưa chiếm được mục tiêu là ở giữa các con kinh, ban đêm nghe cánh A bị địch vây đánh, ĐĐ1 của Tô Văn Cấp và ĐĐ3 của Trần Văn Thương cùng với ĐĐ Phó Nguyễn Kim Đễ phải bỏ lại tất cả những vật dụng linh kính, chôn dấu những quân dụng nặng (ngày hôm sau mới quay lại lấy) chỉ đem theo vũ khí cá nhân để vượt sông rạch, băng qua vùng đầm lầy đi đêm để tiếp cứu cánh A.

Cánh B may mắn không đụng VC trong mục tiêu, một phần vì chúng đã rút hết để tập trung vào đánh cánh A, một phần chúng không ngờ ban đêm mà Trâu Điền lại dám băng xuyên qua mục tiêu trong đầm lầy để đánh từ sau lưng chúng. Đó là chuyện nói thì dễ nhưng không phải ai cũng làm được.

Cánh B băng đồng suốt đêm, đến bắt tay được cánh A thì trời cũng vừa có ánh bình minh. Thấy đoàn quân tiếp viện, VC sợ nên bắt đầu chém về, không ăn được thì bỏ chạy. Trâu Điền tha hồ bắn. VC bỏ lại chiến trường nhiều "liệt sĩ", toàn ở trần, quần ngắn, trên cổ đưa nào cũng choàng huy chương (?). Mười mấy tên nằm chết chỉ cách vị trí của Đồ Sơn khoảng 10 mét. Trong đêm chúng bu lại nơi ĐS vì nghe tiếng anh bạn CV Mỹ nhí nhố trong máy PRC-25 khiến chúng tìm tới như

kiến thấy mặt nên hầu hết bị anh em toán bảo vệ BCH/TĐ tiêu diệt.

Đồ Sơn đi hành quân đã bao lần suýt chết hay bị thương thì đều là do mấy anh CV điện đàm oang oang trong đêm hay ban ngày. VC cứ nghe chỗ nào có tiếng Mỹ là nhả đạn vào. Trong trận này ta có mười mấy anh em tử trận.

Trời sáng hẳn, trực thăng xuống bốc đưa anh em bị thương về Cần Thơ và tử thương về Saigon. Trên chiếc trực thăng chở xác mấy anh em tử trận, ĐS ra cửa máy bay tiễn anh em lần cuối. Bất chợt thấy có 1 túi poncho động đậy, ĐS nói phi công Mỹ khoan cất cánh, để xem lại.

Chiếc Poncho động đậy được mang xuống. Mở ra thì thấy anh lính này còn sống. Hỏi ra thì mới biết sau trận chiến cả ngày rồi đêm, quá mệt mỏi, anh ta ngủ gục, ngủ say quá bên miệng hố, anh em nhặt xác tưởng đã chết bèn cho vào túi đưa lên máy bay. Anh ta nói:

- Cả đêm mệt quá, đánh đến sáng xong rồi em ngủ như chết, không biết gì hết.

Đó là Hạ sĩ Lê Hè thuộc ĐĐCH. Đúng là Trâu Điền điếc không sợ súng, chút nữa chắc là đi luôn!

Nói điếc không sợ súng, thực ra là quá căng thẳng và mệt mỏi, súng nổ nhiều quá ù cả tai, sau khi địch rút lui là nằm tại hố ngủ như chết, thêm nữa là trên người có nhiều vết máu nên anh em làm là xác chết cũng chẳng lạ.

(Cảnh một đơn vị QLVNCH hành quân trong vùng đầm lầy ở vùng IV)

Nếu không kể chi tiết, người ngoài không hiểu dám bảo rằng TQLC tuyển mộ cả những người điếc (!).

Một tháng sau, TĐ2 được về quận Cai Lậy ăn Tết. Tối 30 Tết chuẩn bị đón giao thừa, Sài Gòn mời hai Tiểu Đoàn Trưởng (1&2) cùng mấy anh em ĐĐT lên BCH/CĐ uống

ly rượu nhưng ai cũng buồn.

Trong cuộc hành quân này, TD2 mất Trung Úy Nguyễn Quốc Chính K20 VB, Tô Văn Cấp ôm Chính khóc suốt suốt kê: “*Chính mới hỏi vợ thì tử trận, dù nhiệm vụ của anh không phải nhảy trực thăng xuống trước tiên với trung đội đầu, nhưng vì lòng tận tâm muốn hướng dẫn, giúp đỡ đàn em Th/Úy Huỳnh Vĩnh Quang K22 mới ra trường nên Chính tình nguyện đi đầu chung với Quang*”!

Tiểu Đoàn còn mất một số SQ, HSQ và BS, toàn những anh em Trâu Điền hăng say. Đáng kể nhất là trong trận này, TD2 có hai anh em ruột là Thiếu Úy Thẻ và Thiếu Úy Lệ cũng vừa mới ra trường Võ Bị, cùng tình nguyện về Trâu Điền và lại cùng bị thương, về Tổng Y Viện Cộng Hoà một lượt. Anh thì bị đạn gãy tay, em gãy chân trong cùng trong một trận, cùng một ngày, cùng một chỗ. Hai anh em về TYV Cộng Hoà để làm người mẫu cho khoá y khoa thực tập “Cưa, Cắt”.

Nói chuyện chiến trận, toàn là những đau thương mất mát đầy nước mắt, nhưng cũng có những điều khôi hài cười ra nước mắt.

“Buồn Cười”?

Buồn mà phải cười để tiếp tục nhiệm vụ cho tới khi không cười được nữa thì nhường tiếng khóc lại cho cha mẹ vợ con ở hậu phương!

Vậy mới nói chuyện chiến trận có những khôi hài, bi thương, cười mà ra nước mắt là như thế!

Tr T Tôn Thất Soạn hướng dẫn ThT Ng Văn Mạnh Tư lệnh QĐIV và Ch T Nguyễn Việt Thanh TL Sư Đoàn 7 đến thăm BCH/CD tại Giáo Đức

Mỹ Chánh

(trích Trường Ca Ngược về vĩ tuyến)

Con sông vắt ngang, cây cầu nằm lơ lửng
 nước lũ một màu đỏ đục của bi thương
 Mỹ Chánh âm vang, danh gọi một chiến trường
 mùa hè, những khởi đầu trên con lộ máu
 thoảng trong gió tiếng âm âm bầy đạn pháo
 mưa bay bay nghe âm ỉ tiếng khóc than
 gò đồng xác người, chiến tích xếp hàng hàng
 sông Mỹ Chánh chưa hết tanh mùi chết rữa
 ta về đây, bạn bè xưa còn dăm đứa
 sống lạc loài với mảnh đạn cũ trên thân
 tuổi chiến trường già hơn tuổi để thành nhân
 rồi tàn tạ khi tan hàng về quê cũ
 dòng Mỹ Chánh còn như thương ngày chiến trận
 bè bạn ơi! tóc đã bạc vẫn còn đau
 Mỹ Chánh ơi! ta không dám mở miệng chào
 đi làm lụi, khóc cho một dòng sông chết

nguyễn thanh khiết